

(א) לעיל כ: לקמן כה:;
(ב) רש"י (א) ועי' מוס';
יבמות קטו: ד"ס אהרנ"א;
(ד) יבנה כה: מולין כה:
(ה) לקמן כה: (ו) ועי'
מוס' קדושין ל' ד"ה אל;
(ז) ועי' מהר"ם אפר"ם סי'
סג ס"ק ב' גי' (ח) ועי'
מוס' ע"ז דף ג' ר"ה אהר
דכ"ג; (ט) הד"ה מהר"ם ועי'
שם, (י) סי' שש"ס בבב"ק
לכרוב או בערב קולא מחשב
לו לנע"ב. רש"י.

הגהות הגר"א

[א] ב"י מלא כסף ונתת
במטרון של אבך וכל מיני
ממטות. כ"ל ועי' רא"ש
ועי' ש"י לקמן כ"ד ב'
במתי' דמי' מלא כ"ו.

לעזי רש"י

פליקין [פליקין]. א. כסלים
(השורשים הפנימיים של
הי"ן ספוד לבל"ה).
אורטי"א אורטי"א ש.
ספריים.

מוסר רש"י

ליהי קשר סימן. שיש
קשרים שאין זומנין זה לזה
ואמר ק' וכן הוא עשוי
(ועי' ב'). מחתך לה
אתה קרנא. כשהיה
משל הבשר לנימו היה
רגיל לנשט כל חמיה
בעלת של קרית. וכבר היו
מכין אש' נימו זה היה
סימן שלו (יב"ב כח). או:
משום סימן של יגנו
ממנה אש' נימו (והיוני'
גה). בטביעות עינא.
כיון שאמר לנימו כה' אף
על פי שאינו יומנין סימן
(שבת ק"ד).

רבינו חננאל (המשך)

הוא (מבט הוא) [מתוך]
הנה בזה המקום נזכר
נתיאשו העבדים: 'מתי'
ר' יהודה אמר כל דבר
שיש בו שינוי חייב להכריז
כיצד יעלו ובתוכו חרש
וכי פי' יעול של רבליה
מאי כלי אפודיא כלים
חדשים שלא שבעתן העין
לומר לא עיין בתך הרבה
ולא שבעת עינו בראייתם
לפיכך אינו מכין ושמיעה
או בכלים שאין בהם
סימן אם שבעתן עינו
ומכין ידעה בהרה
מהדין להו לצורכא
מרבנן בטביעות עינא
והני מילי בצורבא מרבנן
דלא משני בדיבוריה אבל
בהני תלת מילי במסכתא
שקראא אמר איני יודע
אתה כי לא קריתיה כגון
זה לא מחזיקין ליה בשקרי
דעבר כרבנן דאמרי לעולם
למר לשונך לומר איני
יודע וכן בפריא אם
יאמר לך לא שימשהי
וכי לא ישנה אשתי אצלי

מנינא דשני. כנר נהגו הלידין לחרוז כמנין הוה נחרוז אחד:
ונסטרון של אבך. שכרי חתיכות של אבך: שיכוין משקלויו.
שיאמר משקלו ויכוין האמת: נמסקלא דשני. שהגהו הנבחים
לעשות החתיכות נמסקל הזה: חתיכה גופה סימן. יאמר מאבך
פלוגי היה: דאדפקא. יאמר שבעתי
ומשום רבי יתחב' ג' מנחם שמעתי
דדפקא פלנקין מקום שדופק כשהוא
יגע: חתיכות דג חייב להכריז. קא
ס"ד לשאין זהן סימן והחתיכה גופה
סימן או מאכל הראש או מן הונב:
ודג נשך. זהו סימן שלו: הלא כמאי
עסקינן. דקמיני חתיכות דג חייב
להכריז: דאיכא סימנא כמסקא.
שלא נמכסה כדרך החותכין: כי הלא
דריבא. כשהיה שולח בשר לאשמו
ציד נכרי: מחתך לה אשכא קרנא.
עושה החתיכה בת ג' קרנות כזה:

דומיא דג נשך. דיש זו
סימן: מסני'. דחייב להכריז:
כרשום. מצוימיה של חרס
היו וגפי' אומם נמגופת חרס ושורקין
טיט סביב לדבק המגופה שלא ילא
ריח היין וזימי שטט או ניסן שמוכרין
בעלי צמים חזיות לחנוויי כעשר או
כט"ו יחד נוטלין מגופותיהם וטועמין
את היין וחוזר וסותמו וטע זו טיט
סביב המגופה והוא קרוי רושם
ונושא' החנוויי לצימו. ומתנינן
בזמית רשומה וזימי סימן שיש
רושמי' ויש שנושאין אותה פתוחה
למוכרה מיד: ופרכינן מלל דכרייתא.
דקמיני הרי אלו של פתוחה קמיני
דמתי' פשיטא דהא אבידה מדעת
היא שהימחה פתוחה וכל שקלים
ורמשים ומשאים שמים הימניה:
כמליף. שהניח מגופה עליה ולא
שרקה בטיט סימן ליכא ואבידה
מדעת נמי ליכא: קודם שפסקו
האולרות. שעדיין לא הגיע זמן מוכרי
החזיות ויחד נעלמה הוא דוכרי
היו רושם סימן: כדקאא דנהרא.
והיין צל לעיר כספיה והלוקחין
מפינן הספיה ומניחו על שפת
הנהר ונושאין אחת אחת ופעמים
שזוכת: איכא דאמרי כו'. דפקא
מינה דאפי' כוון ואמר מקום מושבה
מסוים לא הו' סימן: כופרא. אפת
דבר שאין זו סימן הוה: מחסס.
בדבר ולבו נוקפו: דקדחו ביה חליפי.
אורטי"א בלע"ז גלו עליה. ש"מ מימים
רבים היה עס וכבר נושא' הנעלים:
שלא שבעתן. עדיין לא הורגל
בראייתן ומשמיען שיהא מכין יפה.
ולשון אפודיא נטרקון אין פה ראייה:
נפקא מינה כו'. וכגון דזה התובען
זוכר לא מרבנן הוא: כמסקא. יש
צידן מסכת פלוני סלוקה בגירסא או
לאו ופע"ג סקודרה היא לו יאמר לו
לאו ומדת ענוה היא: כפודיא. שימשת
מטמן יאמר לאו. מדת לניעות היא:
באושפיזא

מחרוזות של דנים הרי אלו של. וה"ה מחרוזות של בשר
כדאמר במוספתא (פ"ג) וא"ת והא אמר כפי' גיד הנשה
(מולין דף עה: ועס ד"ה נחרוזים) אל תהא שוטה בשר נחרוזים הו'
סימן וי"ל גבי בשר שנתעלס מן העין הקילו עפי' דלחין הלכה כרב
מדפרינן (שם) ולכן היכי' אכל בשרא
משמע דלחין ספירי אכלינן:

ומחרוזות של דנים: אמאי להוי א"קשר סימן
בקמרא דציידא דכולי עלמא הכי מקמרי
ולהוי מנין סימן במנינא דשיון בעו מנינה
מרב ששת [מנין] הוי סימן או לא הוי
סימן אמר להו רב ששת תניתוה מצא ו'א כל
כסף וכלי נחושת גסטרון של אבך וכל כלי
מתכות הרי זה לא יחזיר עד שיתן אות או
עד שיכוין משקלותיו ב'ומדמשקל הוי סימן
ג'מדה י'ומנין נמי הוי סימן: וחתיכות של
בשר וכו'. אמאי להוי משקלא סימן במשקלא
דשיון ותהוי חתיכה גופה סימן או דדפקא
או דאממא מי לא תניא המצא חתיכות
דגים ודג נשך חייב להכריז חתיכות של
יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות
ושל זיתים הרי אלו שלו יחכא במאי עסקינן
בדאיכא סימנא בפסקא כי הא ד'דרבה בר
רב הונא מחתך ליה אתלתא קרנא
דיקא נמי דקתני דומיא דדג נשך שבע
מינה אמר מר חביות של יין ושל שמן ושל
תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו
שלו והא תנן כ'כדי יין וכדי שמן חייב
להכריז א"ר זירא אמר רב מתניתין
ברשום מכלל דברייתא בפתוח אי בפתוח
אבידה מדעת היא אמר רב הושעיא במציף
אביי אמר אפילו תימא אידי ואידי ברשום
י'ולא קשיא כאן קודם שנפתחו האוצרות
כאן לאחר שנפתחו האוצרות כי הא דרב
יעקב בר אבא אישכח חביתא דחמרא לאחר
שנפתחו האוצרות אתא לקמיה דאביי א"ל
זיל שקול לנפשך בעא מיניה רב ביבי
מרב נחמן מקום הוי סימן או לא הוי סימן
אמר ליה תניתוה מצא חביות של יין ושל
שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים
הרי אלו שלו ואי ס"ד דמקום הוי סימן
לכרוז מקום אמר רב זביד הכא במאי
עסקינן בקרתא דנהרא אמר רב מרי מאי
טעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
אתרמי נמי לחברך איכא דאמרי אמר רב
מרי מאי טעמא אמרו רבנן מקום לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
האי מקום אתרמי נמי לחברך האי מקום ההוא
גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא אחא
לקמיה דרב א"ל זיל שקול לנפשך חזייה
דהוה קא מחסם א"ל זיל פלוג ליה לחייה
ברי מיניה לימא קא סבר רב מקום לא הוי
סימן א"ר אבא משום י'אוש בעלים נגעו בה
דחוא דקדחי ביה חלפי: ר"ש בן אלעזר אומר
וכו': מאי אפודיא א"ר יהודה אמר שמואל
כלים חדשים שלא שבעתן העין היכי דמי
אי אית בהו סימן כי לא שבעתן העין

מחרוזות של דנים הרי אלו של. וה"ה מחרוזות של בשר
כדאמר במוספתא (פ"ג) וא"ת והא אמר כפי' גיד הנשה
(מולין דף עה: ועס ד"ה נחרוזים) אל תהא שוטה בשר נחרוזים הו'
סימן וי"ל גבי בשר שנתעלס מן העין הקילו עפי' דלחין הלכה כרב
מדפרינן (שם) ולכן היכי' אכל בשרא
משמע דלחין ספירי אכלינן:

ומחרוזות של דנים: אמאי להוי א"קשר סימן
בקמרא דציידא דכולי עלמא הכי מקמרי
ולהוי מנין סימן במנינא דשיון בעו מנינה
מרב ששת [מנין] הוי סימן או לא הוי
סימן אמר להו רב ששת תניתוה מצא ו'א כל
כסף וכלי נחושת גסטרון של אבך וכל כלי
מתכות הרי זה לא יחזיר עד שיתן אות או
עד שיכוין משקלותיו ב'ומדמשקל הוי סימן
ג'מדה י'ומנין נמי הוי סימן: וחתיכות של
בשר וכו'. אמאי להוי משקלא סימן במשקלא
דשיון ותהוי חתיכה גופה סימן או דדפקא
או דאממא מי לא תניא המצא חתיכות
דגים ודג נשך חייב להכריז חתיכות של
יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות
ושל זיתים הרי אלו שלו יחכא במאי עסקינן
בדאיכא סימנא בפסקא כי הא ד'דרבה בר
רב הונא מחתך ליה אתלתא קרנא
דיקא נמי דקתני דומיא דדג נשך שבע
מינה אמר מר חביות של יין ושל שמן ושל
תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו
שלו והא תנן כ'כדי יין וכדי שמן חייב
להכריז א"ר זירא אמר רב מתניתין
ברשום מכלל דברייתא בפתוח אי בפתוח
אבידה מדעת היא אמר רב הושעיא במציף
אביי אמר אפילו תימא אידי ואידי ברשום
י'ולא קשיא כאן קודם שנפתחו האוצרות
כאן לאחר שנפתחו האוצרות כי הא דרב
יעקב בר אבא אישכח חביתא דחמרא לאחר
שנפתחו האוצרות אתא לקמיה דאביי א"ל
זיל שקול לנפשך בעא מיניה רב ביבי
מרב נחמן מקום הוי סימן או לא הוי סימן
אמר ליה תניתוה מצא חביות של יין ושל
שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים
הרי אלו שלו ואי ס"ד דמקום הוי סימן
לכרוז מקום אמר רב זביד הכא במאי
עסקינן בקרתא דנהרא אמר רב מרי מאי
טעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
אתרמי נמי לחברך איכא דאמרי אמר רב
מרי מאי טעמא אמרו רבנן מקום לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
האי מקום אתרמי נמי לחברך האי מקום ההוא
גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא אחא
לקמיה דרב א"ל זיל שקול לנפשך חזייה
דהוה קא מחסם א"ל זיל פלוג ליה לחייה
ברי מיניה לימא קא סבר רב מקום לא הוי
סימן א"ר אבא משום י'אוש בעלים נגעו בה
דחוא דקדחי ביה חלפי: ר"ש בן אלעזר אומר
וכו': מאי אפודיא א"ר יהודה אמר שמואל
כלים חדשים שלא שבעתן העין היכי דמי
אי אית בהו סימן כי לא שבעתן העין

מחרוזות של דנים הרי אלו של. וה"ה מחרוזות של בשר
כדאמר במוספתא (פ"ג) וא"ת והא אמר כפי' גיד הנשה
(מולין דף עה: ועס ד"ה נחרוזים) אל תהא שוטה בשר נחרוזים הו'
סימן וי"ל גבי בשר שנתעלס מן העין הקילו עפי' דלחין הלכה כרב
מדפרינן (שם) ולכן היכי' אכל בשרא
משמע דלחין ספירי אכלינן:

ומחרוזות של דנים: אמאי להוי א"קשר סימן
בקמרא דציידא דכולי עלמא הכי מקמרי
ולהוי מנין סימן במנינא דשיון בעו מנינה
מרב ששת [מנין] הוי סימן או לא הוי
סימן אמר להו רב ששת תניתוה מצא ו'א כל
כסף וכלי נחושת גסטרון של אבך וכל כלי
מתכות הרי זה לא יחזיר עד שיתן אות או
עד שיכוין משקלותיו ב'ומדמשקל הוי סימן
ג'מדה י'ומנין נמי הוי סימן: וחתיכות של
בשר וכו'. אמאי להוי משקלא סימן במשקלא
דשיון ותהוי חתיכה גופה סימן או דדפקא
או דאממא מי לא תניא המצא חתיכות
דגים ודג נשך חייב להכריז חתיכות של
יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות
ושל זיתים הרי אלו שלו יחכא במאי עסקינן
בדאיכא סימנא בפסקא כי הא ד'דרבה בר
רב הונא מחתך ליה אתלתא קרנא
דיקא נמי דקתני דומיא דדג נשך שבע
מינה אמר מר חביות של יין ושל שמן ושל
תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו
שלו והא תנן כ'כדי יין וכדי שמן חייב
להכריז א"ר זירא אמר רב מתניתין
ברשום מכלל דברייתא בפתוח אי בפתוח
אבידה מדעת היא אמר רב הושעיא במציף
אביי אמר אפילו תימא אידי ואידי ברשום
י'ולא קשיא כאן קודם שנפתחו האוצרות
כאן לאחר שנפתחו האוצרות כי הא דרב
יעקב בר אבא אישכח חביתא דחמרא לאחר
שנפתחו האוצרות אתא לקמיה דאביי א"ל
זיל שקול לנפשך בעא מיניה רב ביבי
מרב נחמן מקום הוי סימן או לא הוי סימן
אמר ליה תניתוה מצא חביות של יין ושל
שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים
הרי אלו שלו ואי ס"ד דמקום הוי סימן
לכרוז מקום אמר רב זביד הכא במאי
עסקינן בקרתא דנהרא אמר רב מרי מאי
טעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
אתרמי נמי לחברך איכא דאמרי אמר רב
מרי מאי טעמא אמרו רבנן מקום לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
האי מקום אתרמי נמי לחברך האי מקום ההוא
גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא אחא
לקמיה דרב א"ל זיל שקול לנפשך חזייה
דהוה קא מחסם א"ל זיל פלוג ליה לחייה
ברי מיניה לימא קא סבר רב מקום לא הוי
סימן א"ר אבא משום י'אוש בעלים נגעו בה
דחוא דקדחי ביה חלפי: ר"ש בן אלעזר אומר
וכו': מאי אפודיא א"ר יהודה אמר שמואל
כלים חדשים שלא שבעתן העין היכי דמי
אי אית בהו סימן כי לא שבעתן העין

כז א מ"י פ"ו מ"ל
גולה ואבידה ה' ו'
טו"ש ח"מ סי' רב
ספיקו וספיקו ו'
בז ב' ד מ"י ע"ג פ"ג
ג' ה' פ"ג ע"ג ע'
טו"ש ח"מ סי' רב
ספיקו ח"מ רב פ"ו ו'
כז ה' מ"י ע"ג פ"ו
הלכה י' ספיקו ע'
טו"ש ח"מ סי' רב פ"ו
ל' ו' מ"י ע"ג פ"ו
הלכה י' ספיקו ע'
טו"ש ח"מ סי' רב פ"ו
ל' ו' מ"י ע"ג פ"ו
הלכה י' ספיקו ע'
טו"ש ח"מ סי' רב פ"ו

מחרוזות של דנים הרי אלו של. וה"ה מחרוזות של בשר
כדאמר במוספתא (פ"ג) וא"ת והא אמר כפי' גיד הנשה
(מולין דף עה: ועס ד"ה נחרוזים) אל תהא שוטה בשר נחרוזים הו'
סימן וי"ל גבי בשר שנתעלס מן העין הקילו עפי' דלחין הלכה כרב
מדפרינן (שם) ולכן היכי' אכל בשרא
משמע דלחין ספירי אכלינן:

ומחרוזות של דנים: אמאי להוי א"קשר סימן
בקמרא דציידא דכולי עלמא הכי מקמרי
ולהוי מנין סימן במנינא דשיון בעו מנינה
מרב ששת [מנין] הוי סימן או לא הוי
סימן אמר להו רב ששת תניתוה מצא ו'א כל
כסף וכלי נחושת גסטרון של אבך וכל כלי
מתכות הרי זה לא יחזיר עד שיתן אות או
עד שיכוין משקלותיו ב'ומדמשקל הוי סימן
ג'מדה י'ומנין נמי הוי סימן: וחתיכות של
בשר וכו'. אמאי להוי משקלא סימן במשקלא
דשיון ותהוי חתיכה גופה סימן או דדפקא
או דאממא מי לא תניא המצא חתיכות
דגים ודג נשך חייב להכריז חתיכות של
יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות
ושל זיתים הרי אלו שלו יחכא במאי עסקינן
בדאיכא סימנא בפסקא כי הא ד'דרבה בר
רב הונא מחתך ליה אתלתא קרנא
דיקא נמי דקתני דומיא דדג נשך שבע
מינה אמר מר חביות של יין ושל שמן ושל
תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו
שלו והא תנן כ'כדי יין וכדי שמן חייב
להכריז א"ר זירא אמר רב מתניתין
ברשום מכלל דברייתא בפתוח אי בפתוח
אבידה מדעת היא אמר רב הושעיא במציף
אביי אמר אפילו תימא אידי ואידי ברשום
י'ולא קשיא כאן קודם שנפתחו האוצרות
כאן לאחר שנפתחו האוצרות כי הא דרב
יעקב בר אבא אישכח חביתא דחמרא לאחר
שנפתחו האוצרות אתא לקמיה דאביי א"ל
זיל שקול לנפשך בעא מיניה רב ביבי
מרב נחמן מקום הוי סימן או לא הוי סימן
אמר ליה תניתוה מצא חביות של יין ושל
שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים
הרי אלו שלו ואי ס"ד דמקום הוי סימן
לכרוז מקום אמר רב זביד הכא במאי
עסקינן בקרתא דנהרא אמר רב מרי מאי
טעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
אתרמי נמי לחברך איכא דאמרי אמר רב
מרי מאי טעמא אמרו רבנן מקום לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
האי מקום אתרמי נמי לחברך האי מקום ההוא
גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא אחא
לקמיה דרב א"ל זיל שקול לנפשך חזייה
דהוה קא מחסם א"ל זיל פלוג ליה לחייה
ברי מיניה לימא קא סבר רב מקום לא הוי
סימן א"ר אבא משום י'אוש בעלים נגעו בה
דחוא דקדחי ביה חלפי: ר"ש בן אלעזר אומר
וכו': מאי אפודיא א"ר יהודה אמר שמואל
כלים חדשים שלא שבעתן העין היכי דמי
אי אית בהו סימן כי לא שבעתן העין

מחרוזות של דנים הרי אלו של. וה"ה מחרוזות של בשר
כדאמר במוספתא (פ"ג) וא"ת והא אמר כפי' גיד הנשה
(מולין דף עה: ועס ד"ה נחרוזים) אל תהא שוטה בשר נחרוזים הו'
סימן וי"ל גבי בשר שנתעלס מן העין הקילו עפי' דלחין הלכה כרב
מדפרינן (שם) ולכן היכי' אכל בשרא
משמע דלחין ספירי אכלינן:

ומחרוזות של דנים: אמאי להוי א"קשר סימן
בקמרא דציידא דכולי עלמא הכי מקמרי
ולהוי מנין סימן במנינא דשיון בעו מנינה
מרב ששת [מנין] הוי סימן או לא הוי
סימן אמר להו רב ששת תניתוה מצא ו'א כל
כסף וכלי נחושת גסטרון של אבך וכל כלי
מתכות הרי זה לא יחזיר עד שיתן אות או
עד שיכוין משקלותיו ב'ומדמשקל הוי סימן
ג'מדה י'ומנין נמי הוי סימן: וחתיכות של
בשר וכו'. אמאי להוי משקלא סימן במשקלא
דשיון ותהוי חתיכה גופה סימן או דדפקא
או דאממא מי לא תניא המצא חתיכות
דגים ודג נשך חייב להכריז חתיכות של
יין ושל שמן ושל תבואה ושל גרוגרות
ושל זיתים הרי אלו שלו יחכא במאי עסקינן
בדאיכא סימנא בפסקא כי הא ד'דרבה בר
רב הונא מחתך ליה אתלתא קרנא
דיקא נמי דקתני דומיא דדג נשך שבע
מינה אמר מר חביות של יין ושל שמן ושל
תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים הרי אלו
שלו והא תנן כ'כדי יין וכדי שמן חייב
להכריז א"ר זירא אמר רב מתניתין
ברשום מכלל דברייתא בפתוח אי בפתוח
אבידה מדעת היא אמר רב הושעיא במציף
אביי אמר אפילו תימא אידי ואידי ברשום
י'ולא קשיא כאן קודם שנפתחו האוצרות
כאן לאחר שנפתחו האוצרות כי הא דרב
יעקב בר אבא אישכח חביתא דחמרא לאחר
שנפתחו האוצרות אתא לקמיה דאביי א"ל
זיל שקול לנפשך בעא מיניה רב ביבי
מרב נחמן מקום הוי סימן או לא הוי סימן
אמר ליה תניתוה מצא חביות של יין ושל
שמן ושל תבואה ושל גרוגרות ושל זיתים
הרי אלו שלו ואי ס"ד דמקום הוי סימן
לכרוז מקום אמר רב זביד הכא במאי
עסקינן בקרתא דנהרא אמר רב מרי מאי
טעמא אמרו רבנן רקתא דנהרא לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
אתרמי נמי לחברך איכא דאמרי אמר רב
מרי מאי טעמא אמרו רבנן מקום לא הוי
סימן דאמרינן ליה כי היכי דאתרמי לדידך
האי מקום אתרמי נמי לחברך האי מקום ההוא
גברא דאשכח כופרא בי מעצרתא אחא
לקמיה דרב א"ל זיל שקול לנפשך חזייה
דהוה קא מחסם א"ל זיל פלוג ליה לחייה
ברי מיניה לימא קא סבר רב מקום לא הוי
סימן א"ר אבא משום י'אוש בעלים נגעו בה
דחוא דקדחי ביה חלפי: ר"ש בן אלעזר אומר
וכו': מאי אפודיא א"ר יהודה אמר שמואל
כלים חדשים שלא שבעתן העין היכי דמי
אי אית בהו סימן כי לא שבעתן העין

סבר כוותיה בחדא. ולא צעי למימר דסבר כרנן דל"כ מפשוט דמודו רנן ברוב כנענים ומכל מקום יש לפשוט להלכה כמותו ברוב כנענים: **לבתר** הריסר עמלן החזיר אע"ג דלא היה צריך ליתן (דף כה): כל דצר שעושה ואוכל מטפל בו י"צ חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומיניהן אבל רש"י פירש שמאלן אחר י"צ חדש שנאבדו קשה דמנלן אשיהא בצבילי כן למואל דהאובד אינו מתיאש סבזר שהמואל יסבזר שמקורו נאבדו ויכריז:

לפנים משרות הרין. מאשר יעשון נפקא לן לקמן בפרקין (דף ל:). מינה דלא מייתי קרא כהל כדמייתי לקמן בעובדא דר' ישמעאל ובהגחול קמא (ב"ק דף ק. ו) וס' ד"ה לפנים בעובדא דרבי חייל במראה דינר לשולמי ונמלא רע ולקמן בסוף פרק האומנין (דף פג.) מייתי קרא אחרינא למנן מלך בדרך טובים שהוה מדברי קבלה ושניה קרא דלשר יעשון שהוה מדברי תורה וי"ל דלא מייתי קרא דלשר יעשון אלא במקום שאחרים חייבין והוה פטור כמו במראה דינר דאחרים דעבו למילף חייבים ור' חייל דלא צעי למילף פטור ולפנים משרות הדין שילס כמו אחרים וכן בעובדא דרבי ישמעאל דוק ואינו לפי כבודו הוה ועשה לפנים משרות הדין כמו אחרים והכא בשמעתין דהדרינהו בתר תריסר ירחי שמה ק"ע פטורים לכך לא מייתי קרא הכא ומ"מ משום לפנים משרות הדין צעי ליה להדורי כיון שאינו מתחבר ממונא אבל בסוף האומנין (סס) בהנהו שקולאי שצנרו לו החזית ועשו לו הפסד גדול משום לפנים משרות הדין אין לו להפסיד לכך מייתי קרא למנן מלך בדרך טובים:

אתא לקמיה דרבי גרסי' כדמשמע בירושלמי פרק אין מעמידין ואפילו לפרסיה דגרסי' אביי פריך ספירי מנשר שנמטלס מן העין דלף ע"ג דלא קיימא לן כרב כדפרישית לעיל (דף כג: ד"ה מחרוזת) מספריך בפרק גזל הנשה (חולין דף כה: ו) וס' ורב היכי אכיל צשרא מ"מ פריך ספירי דכיון דחזי המולא שהעוף השליכס שם אפילו מאן דפליג ארז מודה הכא דאסור דלימור נעלה מעיר שרובה כנענים ומשני בעומד ורואהו שנטלה מעיר שרובה טבמי ישראל ולרב מיירי בעומד ורואהו שנטלה לפני טבמי ישראל:

הרי שאבדו בו. ה"ה נגבזו ואלע"ג דעבר על לא תגנב לא עבר על לא תעשה ובההיא (פ"ב חולין) מניא בהדיא הרי שאבדו או נגבזו והכא נקט אבדו אורחא דמילתא: **שמצאן** באשפה. צ"ח חולין (ד' יב:) מפרש נראין דברי רבי יהודה לרבי חנינא כשמאלן באשפה עליה אלא באשפה שצבית ובעובדא דהכא שמאלן דהכא שנטלה לפני טבמי ישראל:

מוקף רש"י

בשר שנתעלה מן העין. שהיה עשה אמת שלא ראהו ואפילו היה עומד על גולתו. אסור. שמה נתחף בגולה (חולין פ"ב).

ואיבעית אימא לעולם רבנן. וצ"ל שיהיה טמון ולא תפשוט מינה דמודו רנן ברוב כנענים: **מי קמי כו' אינו חייב להכריז קמיה** דכיון דרובא כנענים הוא ושלו נמי לא הוה ללא חזלי רנן בתר רובא כנענים: **מופתר משום מליאה**. דאינו חייב להכריז: **ואסורה כנאה**. ולקמיה פריך ח"כ מה היתר יש בגמליהמה: **כל ישראל ונפן סימן**. יאלס מספק יין כנענים ומותרת בשמיה למואלה דכיון דרובא כנענים נתייאשו בעלים: **ושדו דנפן צינן**. ומושלכין צננה צינן: **דמסקיל**. יש צו מכשולים אצניס וסמימת גדר שישוין לרגיס ולא מיאש סבר לא יוכל הנשר להוליכס מוז למכשולים ורגוליס היו לסקוכו ולנקותו ולכריתו שיטפפו מימיו וסוכרו שימלאס כשיסוכרו אותו וינקוס: **ספרו ליה**. שקורין שני"ש בלע"ז כמו (ישעיה יט) עושי שצר (א) אגמי נפש: **אימא מישראל נפיל**. לפיכך חייב להכריז ולא אמרי' יניח כדלמרינן לעיל ברוב כנענים לרבנן: **לא מיאש**. שהכורה ימלאס: **דני דיסא**. שמוכרים שם חטים כחושין לדיסקא ורגיס מלויין שם: **בשר תריסר ירחי שפא**. מלאס: **דגלדאי**. רעננים: **דיו**. עוף שקורין חולוני' והוה לשון דיהו': **ושדיה כנטיסא דבי כר מריון**. השליכמו צין דקליס על צר מריון: **אסור**. שמה נמחלף בעבליה: **ורואהו**. משנטלו עד שהשליכו: **כשמאלו באשפה**. שדרך נעילה להשליכה באשפה: **פרגיות**. גחלות: **אשכח קיבורי דזולי ביה אולוי**. מלא פקעיות של טובי למכמורות ושמות העושים ממכורות: **מתני' מלא פירות** בלע"ז וקסם כלי ש צו סימן: **כמופ שהוה**. ריקן: **קיס**. יש צו סימן לבעלים: **לצורי פירות**. בגמ' מפרש שנתנייהו או מנין או מקום: **שלשה**

כבר כוותיה בחדא. ולא צעי למימר דסבר כרנן דל"כ מפשוט דמודו רנן ברוב כנענים ומכל מקום יש לפשוט להלכה כמותו ברוב כנענים: **לבתר** הריסר עמלן החזיר אע"ג דלא היה צריך ליתן (דף כה): כל דצר שעושה ואוכל מטפל בו י"צ חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומיניהן אבל רש"י פירש שמאלן אחר י"צ חדש שנאבדו קשה דמנלן אשיהא בצבילי כן למואל דהאובד אינו מתיאש סבזר שהמואל יסבזר שמקורו נאבדו ויכריז:

לפנים משרות הרין

מאשר יעשון נפקא לן לקמן בפרקין (דף ל:). מינה דלא מייתי קרא כהל כדמייתי לקמן בעובדא דר' ישמעאל ובהגחול קמא (ב"ק דף ק. ו) וס' ד"ה לפנים בעובדא דרבי חייל במראה דינר לשולמי ונמלא רע ולקמן בסוף פרק האומנין (דף פג.) מייתי קרא אחרינא למנן מלך בדרך טובים שהוה מדברי קבלה ושניה קרא דלשר יעשון שהוה מדברי תורה וי"ל דלא מייתי קרא דלשר יעשון אלא במקום שאחרים חייבין והוה פטור כמו במראה דינר דאחרים דעבו למילף חייבים ור' חייל דלא צעי למילף פטור ולפנים משרות הדין שילס כמו אחרים וכן בעובדא דרבי ישמעאל דוק ואינו לפי כבודו הוה ועשה לפנים משרות הדין כמו אחרים והכא בשמעתין דהדרינהו בתר תריסר ירחי שמה ק"ע פטורים לכך לא מייתי קרא הכא ומ"מ משום לפנים משרות הדין צעי ליה להדורי כיון שאינו מתחבר ממונא אבל בסוף האומנין (סס) בהנהו שקולאי שצנרו לו החזית ועשו לו הפסד גדול משום לפנים משרות הדין אין לו להפסיד לכך מייתי קרא למנן מלך בדרך טובים:

מוקף רש"י

בשר שנתעלה מן העין. שהיה עשה אמת שלא ראהו ואפילו היה עומד על גולתו. אסור. שמה נתחף בגולה (חולין פ"ב).

(א) [לקמן ל: ברכות ז. מה: כמותו ל. ב"ק לט:]. (ב) חולין מה. (ג) חולין מה. (ד) חולין י. (מספתח חולין פ"ג.) (ה) פ"י האגמולס שילדו כסה הדגיס שרשי ד"ק. (ו) [דבריס ד]. (ז) [לקמן כה.]. (ח) [עין רש"י ברכות מה: ד"ה כלי אובד]. (ט) [כל לישאל ר"מ.

לעני רש"י

נגש"י [משקלוש"י]. עושים ככר. אוולטרי' [ולטור]. פ"ס.

רבינו הגנאל

היא וכן הא דא"ר אסי מצא חבית של יין בעיר שרובה כנענים קצנה מותר [משום] מציאה וינה אסור אפי' בהנאה בא ישראל ונתן סימניה מותרת אפי' בשמיה למוצאה. ש"מ דברוב כנענים הרי הן שלו. והוה דאשכח ד' זוזי דציורי בסדינא בבזר בירין כר ואסיקא כיון דישאל ר' כר ליה וישאל סברו ליה אימור מישראל נפול ולא מיאש. ר' יהודה הוה אויל בתריה דמר שמואל בשיקא דבי דיסא אמר ליה מצא כאן ארנקי מהו אמר ליה הרי הן שלו. בא בתר י"ב ירחי שמה והוה אמר לו אם רצה לעשות לפנים משרות הדין מחזיר כדאבוי דשמואל אשכח חמרא במדברא ואהדרינהו בתר י"ב ירחי שמה והוה דרבה דאמר ליה רב נחמן מצא ארנקי בשוקא דרבנן הרי הן שלו ואפי' הלו עומד וצווח נעשה כצווח על ביתו שנפל ועל ספינתו שטבעה כים כלומר כשל מי שטבעה ספינתו המציל ממנה הרי הן שלו ואפי' שבעלה עומד וצווח כדאמרין המציל מווסט של ים התורה התירתי לו כן גם זה מותר למוצאו ש"מ אפי' ברוב ישראל. עוף הנקרא דיו שקול בישראל ושדא כצנייחא דכי כר מריון. אסיקא אס הוא עומד וראה את המקום שחוטף זה הדבר ממנה והוא מישראל מותר לו דכוסו של ים [דמין] ואם לאו אסור באכילה כרב דאמר בשר כיון שנתעלס מן העין אסור באכילה. והא דרב חנינא דאשכח ברי שחוטס בין טבריא לצפורי והתירוהו לו משום מציאה כר"ש כן אלעזר ומשום שחיסה כר' יוסי בר חנינא וכו' ופשוטה היא. פ"י פרגיות צפריר טורויר. רב אמי אשכח פרגיות בין טבריא לצפורי ואיל ר' יוחנן שקול לנפשך וכן רב יצחק אשכח (פגעיית) [פקעיית] של מטה דאמר ר' יצחק אשכח קיבורי דאזילו בי אולוי וא"ל ר' יוחנן ויל שקול לנפשך: **מתני'** ואלו חייב להכריז

